

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-165)

Feb (2) / 2014

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்7
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....19
6. திருவிருத்தம்.....24

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 142)

866. அபராஜிதா:

இப்படியாக எங்கும் தன்னுடைய ஆணைகளைச் செலுத்தியபடி உள்ளபோது, எந்த ஓர் இடத்திலும், எப்போதும், யாராலும் வீழ்த்தப்பட இயலாதவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- தாசார்ஹம் அபராஜிதம் - நம் அனைவராலும் சரணம் அடையத்தக்கவனும், வெல்ல இயலாதவனும்
- மஹாபாரதம் - யஸ்ய மந்த்ரீ ச கோப்தா ச ஸுஹ்ருச்சைவ ஜநார்த்தந: ஹரி: த்ரைலோக்யநாத: ஸந் கிம் நு யஸ்ய ந நிர்ஜிதம் - தன்னுடைய மந்த்ரியாகவும், பாதுகாவலனாகவும், நண்பனாகவும் ஸ்ரீஹரியைக் கொண்டுள்ள ஒருவனுக்கு இந்த உலகில் எதனைத்தான் வெல்ல இயலாது?

867. ஸர்வஸஹ:

தகுதி இல்லாத அதிகாரிகள் ஆராதிக்கும்விதத்தில் மற்ற தேவதைகளைத் தன்னுடைய ஆணைச்சக்கரத்தால் தாங்கி நிற்பவன்.

868. நியந்தா

அந்தந்த தேவதைகளை அண்டி நிற்பவர்களுக்கு, அந்தத் தேவதைகளிடம் அதிக ஈடுபாட்டினை ஏற்படும்படியாகச் செய்பவன். கீதை (7-21) – யோ யோ யாம் யாம் தநும் பக்த: ச்ரத்தயா அர்ச்சிதுமிச்சதி – எந்தெந்த தேவதைகளை யார் யார் ஆராதிக்கிறார்களோ, அந்தந்த தேவதைகள் விஷயத்தில், அவரவர்களுக்கு நான் ஈடுபாட்டை அளிக்கிறேன் – என்றது காண்க.

869. நியம:

அந்தத் தேவதைகள் மூலமே அவர்களுக்கு குலம் (பிறப்பு), ஆயுள், இன்பம் முதலானவற்றை அளிப்பவன். கீதையில் (7-22) – லபதே ச தத: காமாந் மயைவ விஹிதாந் ஹி தாந் – அந்தந்த தேவதைகளிடமிருந்து, என்னால் அவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டவற்றைப் பெறுகிறார்கள் – என்றான்.

870. யம:

அந்தந்த பலன் அளிப்பவர்களான யமன் முதலான தேவதைகளை அடக்கி ஆள்பவன். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (3-7-13) – ப்ரபவதி ஸம்யமநே மமாபி விஷ்ணு: - என்னை அடக்கும் திறன் விஷ்ணுவுக்கு உண்டு (யமனின் கூற்று) – என்றது காண்க.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 165)

மேலும் ஐதரேய உபநிஷத் (1-1) - ஆத்மா வா இதம் ஏக ஏவாக்ர ஆஸீத் - இந்த ஆத்மா மட்டுமே தொடக்கத்தில் இருந்தது - என்றுள்ள வாக்கியத்தில், ஆத்மா என்ற பதம் அதே பொருளைக் (ஆகாசம்) குறிப்பதாகவே உள்ளது. மேலும் ஆத்மா என்னும் பதம் சேதனங்களை மட்டுமே குறிக்கவேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை. உதாரணமாக - ம்ருதாத்மகோ கட - மண்ணைத் தனது ஆத்மாவாகக் கொண்ட பாணை - என்பது காண்க. ஆத்மா என்ற பதம் "ஆப்" என்ற தாதுவிலிருந்து வந்தது. அதன் பொருள் - எங்கும் வியாபித்தல் - என்பதாகும். ஆகவே ஆகாசம் என்பதற்கு இந்தப் பொருள் பொருந்துகிறது. ஆக இவ்விதம் ஆகாசமே அனைத்திற்கும் காரணமான ப்ரஹ்மம் என்ற முடிவு செய்த பின்னர், "காண்பது" போன்ற செயல்பாடுகளை மறைமுகப் பொருளாகவே கொள்ள வேண்டும். உலகின் காரணப்பொருள் என்பது ஸத் என்ற பதங்கள் மூலம் மட்டுமே கூறப்படுகிறது என்றால், "காண்பது" முதலான செயல்பாடுகளைக் கூறுவதான பதங்களால், அத்தகைய காரண வஸ்துவானது சேதனப் பொருளாக மட்டும் இருத்தல் வேண்டும் என்றாகிறது. ஆனால் ஆகாசம் என்ற பதம் மூலம் அந்தக் குறிப்பிட்ட வஸ்து மட்டுமே கூறப்படுவதால், அதன் தன்மையை விளக்க வேறு எந்தவிதமான பதங்களும் அவசியம் இல்லை.

ஆனால் தைத்திரீய உபநிஷத்தில் (2-1) - ஆத்மந ஆகாச: ஸம்பூத - ஆத்மாவிலிருந்து ஆகாசம் தோன்றியது - என்பதன் மூலம், ஆகாசம் என்பது உண்டாகும் ஒரு பொருளாக அல்லவோ கூறப்பட்டது என்று கேட்கலாம். உண்மை, ஆகாசம் மற்றும் வாயு போன்ற அனைத்தும், இரண்டு விதமான நிலைகளில் உள்ளன - ஸ்தூல நிலை மற்றும் ஸூக்ச்ம நிலை - என்பதாக உள்ளன. ஆக ஸூக்ச்ம நிலையில் உள்ள ஆகாசம் ஜகத்காரணமாகவும், ஸ்தூல

நிலையில் உள்ள ஆகாசம் உண்டாகும் வஸ்துவாகவும் உள்ளன என்று கொள்ளவேண்டும். ஆகவே தைத்திரீய உபநிஷத் (2-1) - ஆத்மந ஆகாச: ஸம்பூத - ஆத்மாவிலிருந்து ஆகாசம் தோன்றியது - என்ற வாக்கியத்தில் தனது ஸூக்ஷ்மமான நிலையில் இருந்த ஆகாசம், ஸ்தூலமான நிலையில் மாறி வெளிப்பட்டது என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். மேலும் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-9-1) - ஸர்வாணி ஹ வா இமாநி பூதாநி ஆகாசாத் ஏவ ஸமுத்பத்யந்தே - அனைத்தும் ஆகாசத்திலிருந்தே வெளிப்பட்டன - என்ற வாக்கியத்தின் மூலம், இந்த உலகம் ஆகாசத்திலிருந்தே உற்பத்தி ஆனது, ப்ரளய காலத்தில் ஆகாசத்திலேயே சென்று லயிக்கிறது - என்று உணரலாம். இதனால் இத்தகைய ஆகாசம் என்ற ப்ரஹ்மமே உலகின் காரணமாக உள்ளது என்றாகிறது. எந்தக் காரணங்களால் ப்ரஹ்மம் ஆகாசத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது அல்ல என்றாகிறதோ, அந்தக் காரணங்கள் கீழே உள்ள வரிகளில் கூறப்பட்டது காண்க:

- தைத்திரீய உபநிஷத் (2-7) - யதேஷ ஆகாச ஆநந்தோ ந ஸ்யாத் - இந்த ஆகாசம் ஆனந்தமயமாக இல்லை என்றால்
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-14-1) - ஆகாசோ ஹ வை நாமரூபயோர் நிர்வாஹிதா - இந்த ஆகாசமே நாமரூபங்களை ஏற்படுத்துகிறது.

ஆகவே ப்ரஹ்மம் என்பது ஆகாசத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது அல்ல என்று தேறுகிறது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 165)

மூலம் - இந்த ரக்ஷகத்வம் அவச்சேதகமில்லாமையாலே ஸர்வ விஷயம். ரக்ஷா ப்ரகாரங்கள் விஷயங்கள்தோறும் ப்ரமாணங்கள் காட்டினபடியிலே விசித்திரங்களாய் இருக்கும். இது ஹேது நிர்ந்தேசம் பண்ணாமையாலே நிருபாதிகமாய்த் தோன்றினாலும் ஸாபராதரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு மோக்ஷாதிப்ரதாந்தத்தில் ஸ்வதந்த்ரனான ஈச்வரன் தான் ஸங்கல்பித்து வைத்ததொரு வ்யாஜத்தை அபேக்ஷித்திருக்கும். நித்யர் பக்கலிலும் முக்தர் பக்கலிலும் நிருபாதிக ஸஹஜ காருண்யமாத்ரத்தாலே ஸ்திதஸ்தாபந்ரூபேண ரக்ஷை முழுக்க நடக்கும்.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட ரக்ஷகத்தன்மை என்பதை வரையறை செய்யும் எந்தவிதமான ப்ரமாணமும் இல்லாத காரணத்தால், இது அனைவருக்கும் பொதுவானதே ஆகும். ஆனால் காக்கப்படுகின்ற (அல்லது காப்பாற்றப்படவேண்டிய) வஸ்துக்களுக்கு ஏற்றபடி இந்த ரக்ஷகத்தன்மையானது பலவிதங்களில் இருக்கலாம் என்று ப்ரமாணங்கள் கூறுகின்றன. இப்படிப்பட்ட காப்பாற்றுதல் என்பது “இன்ன காரணத்தால்” என்று கூறப்படாததால் அது “காரணம் பற்றி வருதல் இல்லை” என்று கொள்ளப்பட்டாலும், சுதந்திரமானவனான ஸர்வேச்வரன், தான் ஏற்படுத்தியுள்ள விதத்தில் ஜீவன் நடக்கவேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறான்; காரணம் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து மோக்ஷம் அளிப்பதற்கு ஒரு வலுவான காரணம் வேண்டும் அல்லவோ? ஆனால் நித்யஸூரிகள் விஷயத்திலும், முக்தி பெற்றவர்கள் விஷயத்திலும் இப்படிப்பட்ட “காரணம் இல்லாமல் காப்பாற்றுதல்” என்னும் நிலை ஸர்வேச்வரனுடைய

கருணையால், முன்பே ஏற்படுத்திய நிலை என்பதைக் காக்கும்விதமாக, எப்போதும் நடக்கும்.

மூலம் – இப்படி ஸ்வாபாவிகமான ரக்ஷகத்வம் ப்ராதிகூல்யம் நடக்கும் காலத்தில் அநாத்யபராதத்தாலே பிறந்த நிக்ரஹரூபோபாதியாலே ப்ரதிபத்தமாம். ப்ரதிபந்தமான இவ்வுபாதியைக் கழிக்கக்காகவே ப்ரபத்தி முதலான வ்யாஜங்கள் சாஸ்த்ரஸித்தங்கள்.

த்ரானே ஸ்வாமித்வமௌசித்யம் ந்யாஸாத்யா: ஸஹகாரிண:

ப்ரதாநஹேது: ஸ்வாதந்தர்ய விசிஷ்டா கருணா விபோ:

விளக்கம் – ஆனால் இப்படி அவனுக்கு இயல்பாகவே உள்ளதான காப்பாற்றும் தன்மை என்பது, எல்லையற்ற காலமாக ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி உள்ளவர்கள், அவனுக்கு விருப்பம் இல்லாத செயல்களைச் செய்தபடி உள்ளதால் தண்டனை பெறவேண்டிய அவசியம் உள்ளவர்களாக இருப்பதால், தடுக்கப்பட்டதாகவே இருக்கிறது. இவ்விதமாக ஸர்வேச்வரனுடைய கருணையைத் தடுப்பதான இந்த நிலைகளை நீக்கும்விதமாகவே சாஸ்த்ரங்கள் ப்ரபத்தி முதலான உபாயங்களைக் கூறுகின்றன. த்ரானே ஸ்வாமித்வமௌசித்யம் ந்யாஸாத்யா: ஸஹகாரிண: ப்ரதாநஹேது: ஸ்வாதந்தர்ய விசிஷ்டா கருணா விபோ: - ஸ்வாமியாக இருத்தல் என்னும் நிலை காப்பாற்றுவதில் பொருந்துகிறது, ப்ரபத்தி முதலானவை உதவுவதற்கான காரணங்களாக உள்ளன, ஸர்வேச்வரனுடைய சுதந்திரத்தோடு கூடிய தயை என்பதே முக்கியமான காரணம் ஆகும்.

ப்ரணவத்தில் உள்ள “அ” என்னும் எழுத்து பிராட்டியையும் கூறுதல்

மூலம் – ஸர்வரக்ஷணதீக்ஷிதனானவன்

லக்ஷ்மியா ஸஹ ஹ்ருஷீகேசோ தேவ்யா காருண்யரூபயா

ரக்ஷகா: ஸர்வஸித்தாந்தே வேதாந்தே அபி ச கீயதே

இத்யாதிகளிற்படியே ஸபத்நீகனாக ஸித்தனாயிருக்கையாலே இங்கே ப்ரமாணஸித்த உபயோகவிசேஷமான பத்நீஸம்பந்தம் ஆர்த்தம். இப்படி ஸந்நியோகசிஷ்ட ந்யாயத்தாலே எம்பெருமானைச் சொல்லுமிடம் எங்கும் பிராட்டியையும் சொல்லிற்றாம் என்னுமிடத்தை ததந்தர்பாவாத்த்வாம் ந ப்ருதகபிதத்தே ச்ருதிரபி என்று ஸமர்த்தித்தார்கள். ஆகையால் ஸ்வரூபநிரூபக தர்மங்கள் ஸர்வவித்யைகளிலும் வருகிற கணக்கிலே அவற்றில் ப்ரதாநமான இவ்விசேஷணமும் ஸர்வவித்யைகளிலும் அநுஸந்தேயம். இதுதான் தேவதாந்தர வ்யாவ்ருத்தியையும் பண்ணிக் கொண்டு ஸர்வாதிசாயியான ஸ்வதந்தர ஸ்வரூபத்துக்கு நிரூபகமாம். இவனுடைய ஸ்வத: ஸித்தாதிசயங்களான ஸ்வரூப விக்ரஹ விபூதிகள் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா என்னும்படி விசேஷணமாய் நிற்கிற இவளுடைய ஸ்வரூப விக்ரஹ விபூதிகளாலும், லப்தாதிசயங்களாய்க் கொண்டு விளங்கி இருக்குமென்னுமிடம் தேவதா பாரமார்த்ய வேதிகளான மஹர்ஷிகளாலே ப்ரபஞ்சிதம்.

விளக்கம் – லக்ஷ்மீதந்த்ரம் (28-14) - லக்ஷ்மியா ஸஹ ஹ்ருஷீகேசோ தேவ்யா காருண்யரூபயா ரக்ஷகா: ஸர்வஸித்தாந்தே வேதாந்தே அபி ச கீயதே – கருணையே வடிவான மஹாலக்ஷ்மியை அருகில் வைத்தபடியே அனைத்தையும் ரக்ஷிக்கிறான் என்று அனைத்து ஸித்தாந்தங்களும் வேதாந்தங்களும் உரைக்கின்றன – என்பதற்கு ஏற்றபடி, அனைத்தையும் காக்கவேண்டும் என்னும் உறுதியுடன் உள்ள ஸர்வேச்வரன், அதனைத் தனது பத்னியுடன் சேர்ந்தே செய்கிறான். அவன் தன்னுடைய பத்னியுடன் இவ்விதம் மற்றவற்றைக் காப்பாற்றுவதற்காகக் கொண்டுள்ள ஸம்பந்தம் என்பது, ப்ரமாணங்களின் மூலம் நம்மால் ஊகித்து அறிய இயலும். ஆக ஸந்நியோகசிஷ்ட ந்யாயத்தின் மூலம்

(இரண்டும் அவசியம் என்று கூறப்பட்ட பின்னர், ஒரு இடத்தில் அவற்றில் ஒன்று அவசியம் என்று கூறப்பட்டால், அந்த இடத்தில் இரண்டாவதையும் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும்), ஸர்வேச்வரனைக் குறிப்பிடும் இடங்களில் எல்லாம் பெரிய பிராட்டியாரையும் சேர்த்தே படிக்கவேண்டும் என்பதை, ஸ்ரீகுணரத்னகோசம் (28) - ததந்தர்பாவாத்வாம் ந ப்ருதகபிதத்தே ச்ருதிரபி - நீ அவனுடன் எப்போதும் சேர்ந்துள்ள காரணத்தால்தான், வேதங்கள் உன்னைத் தனித்து கூறாமல் இருந்தன - என்பது போன்ற வரிகளில் ஆசார்யர்கள் உரைத்தனர். உபநிஷத்துக்களில் கூறப்படும் அனைத்து வித்யைகளிலும், எங்கெல்லாம் ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபம் மற்றும் குணங்கள் குறித்து கூறப்பட்டுள்ளனவோ, அங்கெல்லாம் “அவன் மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகன்” என்னும் கருத்தைச் சேர்த்தே கொள்ளவேண்டும். இப்படிப்பட்ட “மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகன்” என்னும் நிலையே மற்ற தேவதைகளை அண்டாமல் உள்ளதையும், எதனையும் எதிர்பாராமலிருக்கும் அவனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் நிரூபிக்கிறது. அவனுடைய ஸ்வரூபம், ஐச்வர்யம், மேன்மைகள் ஆகிய பலவும், இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (21-15) - பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா - சூரியனை விட்டு ஒளி பிரியாதது போன்று - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளவளான மஹாலக்ஷ்மியின் ஸ்வரூபம், ஐச்வர்யம், மேன்மைகள் ஆகியவற்றால் பெறப்பட்ட மேன்மை உடையனவாகப் பிரகாசிக்கின்றன. இவ்விதமே ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபம் அறிந்த மஹரிஷிகள் உரைத்தனர்.

மூலம் - இப்படி நாராயணசப்தத்திலும் பத்நீஸம்பந்தம் அநுஸந்தேயம். இப்பத்நீஸம்பந்தம் த்வயத்திலே கண்டோக்தம். த்வய விவரணமான கத்யத்தில் ப்ரதமத்தில் பகவந் நாராயண என்று தொடங்கிச் சொல்லச் செய்தே நாரவர்க்கத்தின் நடுவே இவளைச் சொல்லிற்றும் பத்நீத்வ நிபந்தனமான பதி பாரார்த்யத்தாலும் “நரஸம்பந்தினோ நாரா:” என்கிற வ்யுத்தபத்தியாலும் ஆகக்கடவது.

விளக்கம் - திருமந்தரத்தில் உள்ள “நாராயண” என்னும் பதத்திலும் மஹாலக்ஷ்மியுடனான ஸம்பந்தத்தை எண்ணியபடி இருக்கவேண்டும். இதே கருத்து த்வய மந்தரத்தில் தெளிவாகவும் வெளிப்படையாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது. த்வய மந்தரத்தை விவரிப்பதான எம்பெருமானாரின் சரணாகதிகத்யத்தின்

தொடக்கத்தில் - பகவந் நாராயண - என்றுள்ள பகுதியில் நார வர்க்கத்தில் (ஜீவர்கள்) மஹாலக்ஷ்மியைச் சேர்த்தார் என்றுள்ள வ்யாக்யானங்கள் உண்மையே. ஆனால் இங்கு பிராட்டி ஜீவாத்மா என்னும் பொருளில் இவ்விதம் சேர்க்கப்படவில்லை. அவள் தனது கணவனுக்குக் கட்டுப்பட்டவள் என்று வெளிப்படுத்தும் விதத்திலும், நர ஸம்பந்தினோ நாரா: - நாரர்களுடன் தொடர்புள்ள - என்பதான விதத்திலும் மட்டுமே இங்கு கூறப்பட்டது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 124)

404. பயஹேது கர்மம்; அபயஹேது காருண்யம்.

அவதாரிகை - ப்ரகரணாதியில் பயாபயஹேதுக்களாகச் சொன்ன ஸ்வதோஷ பகவத் குணங்களில் வைத்துக்கொண்டு, கர்ம காருண்யங்கள் ப்ரதாநங்களாகையாலே அவற்றை யுபபாதித்துக் கொண்டு வந்தார் கீழ்; அது தன்னை நிகமித்தருளுகிறார் மேல் (பயஹேது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இந்த ப்ரகரணத்தின் தொடக்கத்தில் (சூர்ணை 366) பயம் மற்றும் பயம் இல்லாத நிலை ஆகியவற்றுக்குக் காரணமாக சேதனனின் தோஷங்கள் மற்றும் ஸர்வேச்வரனுடைய குணங்கள் முறையே கூறப்பட்டன. இவற்றில் முக்கியமானவை சேதனனின் கர்மங்களும், ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையும் ஆகும். அதனால் அவை இரண்டையும் இதுவரை விளக்கினார். அதனை இப்போது நிறைவு செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஈச்வரனே உபாயமென்றிருக்கிற இவ்வதிகாரிக்கு இன்னமும் ஸம்ஸாரமநுவர்த்திக்கில் செய்வதென் என்கிற பயத்துக்கு ஹேது, “அநாதிகாலம் ஸம்ஸரிக்கைக்குக் காரணமாய்ப் போந்த ஸ்வகர்ம ஸ்மரணம்; “சூழ்பிறப்பு மருங்கே வரப் பெறுமே” என்கிறபடியே, ஸம்ஸாரம் நம்மருகும் வரமாட்டாது, சரீராவஸாநத்திலே பகவத் ப்ராப்திக்கு கண்ணழிவில்லை என்று நிர்ப்பயனா யிருக்கைக்கு ஹேது, கர்மத்தைப் பாராம லங்கீகரித்து ஸம்ஸாரத்தை

யடியறுத்துத் தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக் கொள்ளுகைக் குறுப்பான அவனுடைய நிர்ஹேதுக காருண்ய ஸ்மரண மென்கை. (ஸ்வ தோஷாநுஸந்தாநம், பகவத் குணநுஸந்தாநம்) என்று தொடங்கினத்தை நிகமிக்கிற விடமாகையாலே (கர்மம், காருண்யம்) என்கிறவிடத்தில் ஸ்மரண பர்யந்தம் விவக்ஷிதம்.

விளக்கம் - “ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே உபாயம்” என்றுள்ளவனுக்கு “இன்னமும் ஸம்ஸாரம் தொடர்ந்தால் என்ன செய்வது?”, என்று உண்டாகும் பயத்திற்குக் காரணம், எல்லையற்ற காலமாக ஸம்ஸாரத்தில் உழல்வதற்குக் காரணமாக இருந்து வருகின்ற தனது கர்மத்தைக் குறித்து எண்ணுதலே ஆகும். திருவிருத்தம் (45) – சூழ்பிறப்பு மருங்கே வரப் பெறுமே - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “ஸம்ஸாரம் நம்மை நெருங்கி வராது. இந்தச் சரீரத்தின் முடிவில் ஸர்வேச்வரனை நாம் அடைவதற்கு எந்தவிதமான தடையும் இல்லை” என்று உண்டாகும் பயம் இல்லாத நிலைக்குக் காரணம் - நாம் செய்த கர்மங்களை ஆராயாமல், நம்மை ஏற்றுக்கொண்டு, ஸம்ஸாரத் தொடர்பை அறுத்து, தனது திருவடிகளில் அவன் சேர்ந்துக் கொள்வதற்குக் காரணமாக உள்ள அவனுடைய “எந்தக் காரணமும் இல்லாமல் ஏற்படும் கருணை” என்பதே ஆகும் என்று எப்போதும் சிந்திப்பதே ஆகிறது. சூர்ணை 366ல் “ஸ்வதோஷ அநுஸந்தாநம், பகவத் குண அநுஸந்தாநம்” என்று தொடங்கியதை நிறைவு செய்யும் இடம் என்பதால் இங்கு “கர்மம்” என்பதை நமது கர்மம் என்றும், “காருண்யம்” என்பதை ஸர்வேச்வரனுடைய கருணை என்றும் கொள்ளவேண்டும்.

405. பயாபயங்களிரண்டும் மாறிமாறி ப்ராப்தியளவும் நடக்கும்.

அவதாரிகை - இப்பயாபயங்க ளிரண்டு மிவனுக் கெவ்வளவாக நடக்குமென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பயாபயங்க ளிரண்டும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இத்தகைய பயம், பயம் அற்ற நிலை ஆகிய இரண்டும் சேதனனுக்கு எதுவரை ஏற்படும் என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பகவத் க்ருபா விஷயமாய் ப்ரக்ருதியோடே யிருக்கையாலே அநாதிகாலம் ஸம்ஸரண ஹேதுவாய்ப் போந்த ஸ்வகர்மத்தை அநுஸந்திப்பது அதைப் பாராதே அங்கீகரித்த பகவத் காருண்யத்தை அநுஸந்திப்பதாய்க் கொண்டிறே இவ்வதிகாரி யிருப்பது; அதில், கர்மத்தை யநுஸந்தித்தபோது பயமும், காருண்யத்தை யநுஸந்தித்தபோது அபயமுமாய், இரண்டும் மாறிமாறி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்று பகவத்ப்ராப்தி பண்ணுமளவும் நடக்குமென்கை.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனுடைய கருணையின் இலக்காக உள்ளபோதிலும், இந்த ஸம்ஸார உலகத்தின் தொடர்பு உள்ளதன் காரணமாக அல்லவோ இந்த அதிகாரி, எல்லையற்ற காலமாகத் தன்னை ஸம்ஸாரத்தில் நிறுத்தியபடி உள்ள தனது கர்மத்தை எண்ணுதல், அந்தக் கர்மங்களை ஆராயாமல் தன்னை ஏற்றுக் கொண்ட ஸர்வேச்வரனுடைய கருணையை எண்ணுதல் - என்றபடி உள்ளான்? இவற்றில் தனது கர்மத்தைக் குறித்து எண்ணும்போது பயமும், ஸர்வேச்வரனுடைய கருணையை எண்ணும்போது பயம் அற்ற நிலையும் ஆகிய இரண்டும் இந்த ஸம்ஸார ஸம்பந்தம் நீங்கி, ஸர்வேச்வரனை அடையும் காலம்வரை மாறி மாறி வந்தபடியேதான் இருக்கும் என்று கருத்து.

406. நிவர்த்தய ஜ்ஞாநம் பயஹேது, நிவர்த்தக ஜ்ஞாநம் அபயஹேது.

அவதாரிகை - இப்படி உபயமும் மாறிமாறி ப்ராப்தியளவும் நடக்கிறதென்? தத்குண விச்வாஸத்தாலே யெப்போதுமொக்க நிர்ப்பயனா யிருக்க வொண்ணாதோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நிவர்த்தய ஜ்ஞாநம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக பயம், பயம் அற்ற நிலை ஆகிய இரண்டும் ஏன் மாறி மாறி வரவேண்டும்? ஸர்வேச்வரனுடைய கருணை முதலான அவன் குணங்கள் மீது உள்ள நம்பிக்கை காரணமாக, எப்போதும் பயம் இல்லாதவனாக இருக்க இயலாதோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அவனுடைய காருண்யத்தாலே நிவர்த்திப்பிக்கப்படுமதான அவித்யா கர்மவாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த விஷய ஜ்ஞாநம், இவை கிடக்கையாலே இன்னமும் ஸம்ஸாரம் மேலிடில் செய்வதென் என்கிற பயஹேது; “ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று, ஸர்வேச்வரனிவற்றைத் தள்ளிப் பொகடும்படி பண்ணுகையாலே இவற்றுக்கு நிவர்த்தகமான அவனுடைய காருண்ய விஷய ஜ்ஞாநம், தத்பய ராஹித்ய ஹேதுவென்கை. நிவர்த்தக பலமறிந்தாலும் நிவர்த்யம் கிடக்குமளவும் பயமும் நடுநடுவே கலசிச்செல்லுமென்று கருத்து.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனுடைய கருணை காரணமாக நீக்கப்படுவதான அறியாமை, கர்மம் (பூர்வவினைகள்), பழக்கம் என்பதான வாஸனை, அந்தக் கர்மங்களைச் செய்வதில் உள்ள ஆசை, சரீரத் தொடர்பு காரணமாக உலகவிஷயங்கள் குறித்த அறிவு முதலானவை தொடர்ந்தபடி உள்ளதால், “இனி உள்ள காலங்களில் ஸம்ஸாரம் தொடர்ந்தால் என்ன செய்வது?” என்ற நிலையே பயத்திற்குக் காரணமாக உள்ளது. கீதை (18-66) - ஸர்வபாபேயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - அனைத்து பாவங்களிலிருந்தும் உன்னை விடுவித்து மோக்ஷம் அளிப்பேன் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் இந்தத் துன்பங்கள் அனைத்தையும் நீக்குவதால், இவற்றை நீக்கும் அவனுடைய கருணை குறித்த ஞானம் என்பது பயத்தை நீக்கும் காரணமாக உள்ளது. ஆக புண்ணியபாவ கர்மங்களை நீக்கவல்ல ஸர்வேச்வரனுடைய வலிமையை அறிந்தாலும், இந்தச் சரீரம் உள்ளவரை பயம் என்பது இடைஇடையே வந்து கலந்து சென்றபடியேதான் இருக்கும் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால் இவனுக்கு பயாபய ஹேதுக்களும், ததுபய விபர்யயத்தில் ஸித்திக்குமதுவும், தந்நிபந்தந சங்கா பரிஹாரங்களும், ஸர்வேச்வரன் ஸம்ஸாரிகளுக் குஜ்ஜீவநத்தில் க்ருஷி பண்ணும்படியும், அஜ்ஞாத ஸுக்ருத பகவதங்கீகார ஹேதுத்வமும், இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகார வைபவாநபிஜ்ஞர் படியும், ஏதத் வைபவாபிஜ்ஞர் படியும், இவ்வர்த்த மபியுத்த வசந ஸித்தமென்னுமதுவும், அஜ்ஞாத ஸுக்ருத வ்யாஜேந அவனங்கீகரிக்கும்படியும், அங்கீகார ஹேதுவாக்கு மஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களின்

தத்க்ருஷி பலத்வமும், தந்நிருபண பலிதமும், அங்கீகாரப் பற்றாசாமவை காதாசித்கமாக ஸ்வயமேவ விளைகைக் கடியும், அவற்றின் த்வைவித்யமும், ஏவம்பூத விஷயீகார சாஸ்த்ரஸித்தத்வமும், இவ்விஷயீகாரம் பெற்றவர் இத்தை வெளியாகப் பேசினபடியும், ஏததநபிஜ்ஞ வசந பரிஹாரமும், ஆபிமுக்யவத் த்வேஷஸ்யாபி தத் க்ருபா ஜநிதத்வமும், யாத்ருச்சிகாதிகளில் ஸுக்ருதநாம மீச்வர க்ருதமென்னு மதுவும், ஏததர்த்த விஷயாபியுத்த வசந பரஸ்பர விரோத பரிஹாராத்யநுத்தி ஹேதுவும், கீழ்ப்பரக்க உபபாதித்து வந்ததின் பலிதமும், ததாப்தி ஹேது தயா ஜ்ஞாநாதிகரநுஸந்தாநமும், நிர்ஹேதுக க்ருபாபலாவச்யாநுபாவ்யத்வமும், ஈத்ருச க்ருபா ப்ரவாஹ துர்நிவாரத்வமும், ப்ரகரணாதி ப்ரதிஜ்ஞாதார்த்த நிகமநமும், பயாபயாநுவர்த்தந காலாவதியும், ஏததுபய ஹேதுபூத ஜ்ஞாந விசேஷங்களும் சொல்லுகையாலே, இவ்வதிகாரிக்கு அத்வேஷாதி மோசஷபர்யந்த அகிலலாப ஹேதுவான பகவதாகஸ்மிக க்ருபா ப்ரபாவ விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. இத்தால், த்வயோபதேஷ்ட்ரு பூத ஆசார்யோப ஸத்த்யாதிகளுக்கும் ததுபதிஷ்ட த்வயார்த்த ஜ்ஞாநாதிகளுக்கும் ஹேதுவான பகவந் நிர்ஹேதுக க்ருபா வைபவம் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் – ஆக, இந்த ப்ரகரணத்தில் கீழே உள்ள விஷயங்கள் குறித்து விரிவாக அருளிச்செய்யப்பட்டது:

- அதிகாரிக்கு ஏற்படும் பயம், பயம் அற்ற நிலைகளுக்கான காரணங்களும், இந்த இரண்டும் மாறாடினால் ஏற்படுவது என்ன என்பதும்
- அதனால் ஏற்பட்ட சந்தேகங்களும், அவற்றுக்கான சமாதானமும்
- ஸர்வேச்வரன் இந்த உலகில் உள்ள ஸம்ஸாரிகளைக் கரையேற்றச் செய்யும் முயற்சிகளும், நாம் அறியாமல் செய்கிற புண்ணியச் செயல்கள் கூட ஸர்வேச்வரன் ஏற்பதற்குக் காரணமாகின்றன என்னும் கருத்தும்
- இப்படியாக எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் ஸர்வேச்வரன் ஏற்றுக் கொள்ளுவதன் பெருமையை அறியாதவர்களுடைய தன்மை
- இப்படியாக எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் ஸர்வேச்வரன் ஏற்றுக் கொள்ளுவதன் பெருமையை அறிந்தவர்களுடைய தன்மை

- இப்படியாக அவன் ஏற்றுக்கொள்ளுதல் என்பது ஆழ்வார்களுடைய வாக்கினால் வெளிப்படுகிறது
- நாம் அறியாமல் செய்த புண்ணியங்களையும் ஒரு வாய்ப்பாகக் கொண்டு அவன் ஏற்கும் நிலை.
- இவ்விதம் அவன் ஏற்பதற்கு உறுப்பாக உள்ளதான, “அறியாமல் செய்த புண்ணியங்கள்” என்பதும் அவனுடைய முயற்சியால் மட்டுமே ஏற்படுகிறது.
- அந்த முயற்சியின் நிரூபணத்தால் உண்டாகவல்ல பயன்
- ஸர்வேச்வரன் ஏற்றுக் கொள்வதற்குக் காரணமாக உள்ள “அறியாமல், தற்செயலாகச் செய்த புண்ணியம்” முதலானவற்றை உண்டாக்குவதற்கான காரணம்
- அப்படிப்பட்ட காரணங்கள் இரண்டு வகைப்படும்
- இவ்விதம் காரணம் இல்லாமல் அவன் உதவுதல் என்பது குறித்து சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டுள்ளன
- இப்படியாகக் காரணம் இல்லாமல் ஸர்வேச்வரனால் உதவப் பெற்றவர்கள் அது குறித்து உரைப்பது
- இதனை அறியாதவர்கள் கூறும் சொற்களுக்கான சமாதானம்
- ஸர்வேச்வரனிடம் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு, அவனை விலக்காமல் இருந்தல் முதலானவை ஸர்வேச்வரனுடைய கருணையால் ஏற்படுகின்றன
- தற்செயலாகச் செய்யும் நற்செயல்களுக்கு “புண்ணியம்” என்று பெயர் வைத்தது ஸர்வேச்வரனே ஆவான்
- இப்படிப்பட்ட விஷயத்தில் ஆழ்வார்களுடைய பாசுரங்களில் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டதாகத் தோன்றினாலும், அதற்கான காரணம் அல்லது சமாதானம் கூறாமல் விட்டதற்கான காரணம்
- இதுவரை விரிவாக உரைத்தவற்றிலிருந்து கிடைக்கும் பொருள்
- ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்கு ஏதுவாக அறிவுள்ளவர்கள் செய்து வரும் சிந்தனைகள்
- எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் உண்டாகும் ஸர்வேச்வரனுடைய கருணையை அனுபவித்தே தீரவேண்டும்.
- இப்படிப்பட்ட கருணை என்ற வெள்ளத்தைத் தடுக்க இயலாதது

- ப்ரகரணத்தின் தொடக்கத்தில் உரைக்கத் தொடங்கிய கருத்தை நிறைவு செய்தல்
- பயம், பயம் இன்மை போன்றவை தொடர்ந்தபடி உள்ள காலம் எதுவரை என்று கூறுதல்
- இப்படிப்பட்ட பயம், பயம் இன்மை ஆகிய இரண்டுக்கும் காரணமாக உள்ள ஞானங்கள் குறித்து உரைப்பதால், இந்த அதிகாரிக்கு ஸர்வேச்வரனை விலக்காமை தொடங்கி மோசடி அடைதல் வரை உள்ள அனைத்து பலன்களுக்கும் காரணமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய “காரணம் இல்லாமல் உண்டாகும் கருணை” என்பதன் பெருமை விரிவாகக் கூறப்பட்டது

ஆக இதன் மூலம் த்வயம் முதலானவற்றை உபதேசிக்கும் ஆசார்யனை அடைந்து வணங்கி நிற்பது போன்றவற்றுக்கும், அவரால் உபதேசிக்கப்பட்ட த்வயம் போன்றவற்றில் அறிவுள்ள தன்மை முதலானவற்றுக்கும் காரணமாக உள்ளதான “காரணம் இல்லாமல் ஏற்படும் ஸர்வேச்வரனின் கருணை” குறித்தும் அதன் பெருமை குறித்தும் கூறப்பட்டது.

பகவந் நிர்ஹேதுக க்ருபா ப்ரபாவம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 131)

வ்யாக்யானம் - “தமசிந்த்ய புத்திம் ததர்ச” அவன் வடிவு காண்பதற்கு முன்னே அகவாயையாயிற்று பரிச்சேதித்தது, “இந்நிலத்திலே புகுந்து இடங்கொண்டு நாம் இருந்தவிடம் துருவி நிலைகுத்தவல்ல நெஞ்சையுடையவனன்றோ” என்று. “பிங்காதிபதே ராமாத்யம்” - “இவன் ஸ்வதந்த்ரனல்லன், ராஜகார்யம் இவன் கையிலேயுண்டு” என்று அறிந்தாள். “வாதாத்மஜம்” பெருமானுக்கு ப்ராணஹேதுவான பிராட்டிக்கு ப்ராணங்களைக் கொடுக்கையாலே, “இவன் ஸர்வர்க்கும் ப்ராணஹேதுவான வாயு புத்ரன்” என்று தோற்ற இருந்தான்.

விளக்கம் - இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (31-19) - தமசிந்த்ய புத்திம் ததர்ச - கற்பனை கூட செய்து பார்க்க இயலாதபடியான காட்சியை, அதாவது அனுமனை - என்றது காண்க. அனுமனின் ரூபத்தைக் காண்பதற்கு முன்பு அவனுடைய உள்ளத்தை அல்லவோ சீதை முதலில் ஆராயத் தொடங்கினாள்? அதாவது, “இப்படிப்பட்ட அரக்கர்கள் உள்ள இந்த நிலத்தில், நான் உள்ள இடத்தைத் தேடிப்பிடித்து, வந்து நின்ற உள்ளம் கொண்டவனாக இருக்கிறானே; ‘அடையாளம் தெரிந்துகொண்டு களவு போன பொருளை மீட்பது’ என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளானே”, என்று ஆராய்ந்தாள். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (32-7) - பிங்காதிபதே ராமாத்யம் - வானரசேனையின் அமைச்சன் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள அனுமனைக் கண்டவுடன், “இவன் தானாக இங்கு வரவில்லை. யாரேனும் துன்பங்கள் நிறைந்த இடத்திற்கு விரும்பி வருவார்களோ? இவன் யாருடைய உத்தரவுப்படி அல்லது அரசு கார்யமாக இங்கு

வந்துள்ளான்”, என்று உணர்ந்தாள். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (32-7) - வாதாத்மஜம் - வாயுபுத்ரன் - இராமனுடைய ப்ராணன் உள்ளதற்குக் காரணமாக விளங்கும் சீதைக்கு ப்ராணன் கொடுக்கும் விதம் வந்தான்; அதாவது இதன் காரணமாக உலகம் அனைத்திற்கும் ப்ராணன் கொடுக்கும்விதமாக உள்ள வாயுபுத்ரன் என்பது இராமனை அறிந்தவர்களுக்கு வெளிப்படும்படி வந்தான்.

வ்யாக்யானம் - “ஸூர்யமிவோதயஸ்தம்” லங்கையிலும் கிழக்கு வெளுக்க அடியிட்டது. “பெருமாளாகிற ஆதித்யோதயத்துக்கு அருணோதயம்” என்னலாம்படி இருந்தான்; ஆகையிறே லங்கை நாலு மதிளுக்கு நடுவு “ஹரிஹரி” என்றபடியே யிருக்கிறது. இப்படி வருகைக்கு ஸம்பாவநையில்லாத திக்கிலும் தேடுவானென்? என்னில், ஸம்பாவநை இல்லாதவிடத்தேயும் வந்து தோற்றுமவனாகையாலே; பத்துடையடியவர்க்குப் பின்பு அவதாரத்துக்கு அவ்வருகு இவர் போகமாட்டார். (எங்கும் நாடிநாடி) “தன் கொய்சகமுட்படப் பாரா நின்றாள்” என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி. அதுக்குக் கருத்து - “கண்ணன் என் ஒக்கலையானே” என்று அவனிருந்த ப்ரதேசமாகையாலே.

விளக்கம் - இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (31-19) - ஸூர்யமிவோதயஸ்தம் - சூரியனை ஒத்த ஒளிவீசும்படி - இருள் சூழ்ந்த இலங்கையில் கூட கிழக்குத்திசை வெளுக்கும்படியான நிலை ஏற்பட்டது; எப்படி என்றால் சூரியகுலத்தில் வந்த இராமன் அங்கு உதயம் ஆவதற்கு முன்பு, கிழக்கு வெளுப்பது போன்று அனுமன் வந்தான். அதாவது சூரியன் உதிப்பதற்கு முன்பாக அருணனைக் காண்பது போன்று, இராமனுக்கு முன்பாக அனுமனைச் சீதை கண்டாள் என்று கருத்து. அப்படி சூரியன் வரவுள்ள காரணத்தினால்தான் இலங்கையின் மதில்களுக்கு நடுவில் இந்த ஸ்ரீஹரிநாமம் ஏற்படுகிறது; அல்லது ஹரி என்றால் வானரன் என்று பொருள் கொண்டு, சூரியன் வருவதற்கு முன்பாக இந்த வானரன் வந்தான் என்பர். இப்படியாக இராமன் வருவதற்கு ஏற்றதாக இல்லாமல் உள்ள திசைகளையும் ஏன் தேடவேண்டும்? காரணம் நரஸிம்ஹம் போன்று எதிர்பார்க்காத இடத்திலும் சட்டென்று வெளிப்படுபவன் அல்லவோ? ஆனால் கஜேந்த்ரனுக்கு ஓடி வந்து உதவியவனைத் தேடாமல் நரஸிம்ஹத்தை ஏன் தேடுகிறாள்? பரத்வத்தை விட்டு அவதாரத்தை ஏன் நாடவேண்டும்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். திருவாய்மொழி

(1-3) - பத்துடை அடியவர்க்கு - என்பதில் மயங்கி விழுந்தவர், இனி அவதாரத்தை நாடியிருக்கமாட்டார் என்றல்லவோ எல்லாரும் எண்ணினர்! (எங்கும் நாடிநாடி) - “தனது கச்சம் கட்டியிருந்த இடுப்புப் பிரதேசத்தையும் நோக்கினாள்” என்று ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிச்செய்தார்; ஏன் அங்கு தேடவேண்டும் என்றால் திருவாய்மொழி (1-9-4) - கண்ணன் என் ஒக்கலையானே - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப க்ருஷ்ணன் அமர்ந்திருந்த இடம் காரணமாக ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (நரசிங்கா என்று) ப்ரஹ்லாதனைப்போலே ஒரு தம்பமில்லாதபடியிருக்கையாலே வாடும். “மத்தஸ்ஸர்வமஹம் ஸத்யம்” என்னும் தெளிவுடையவனுக்குத் தோற்றினவன் கலங்கின அபலைக்குத் தோற்றானோ என்னுமத்தாலே - தம்ப்பன் பகையானாலோ உதவலாவது, நீர் பகையானாலும் உதவலாகாதோ? ஜ்ஞாநநிஷ்ட்டர்க்கோ உதவலாவது, பக்திநிஷ்ட்டர்க்கு உதவலாகாதோ? ஆண்களுக்கோ உதவலாவது, பெண்களுக்கு உதவலாகாதோ? சேராத வடிவு சேர்த்து உதவிலோ உதவலாவது, இருந்தபடி உதவலாவார்க்கு உதவலாகாதோ? ஒரு அதிகாரியிதி, ஒரு காலநியதி, ஒரு அங்கநியதி என்கிற நிர்ப்பந்தம் வேணுமோ இவளுக்கு? இவளுடைய ரக்ஷணத்துக்கும் ஏதேனும் முகம்பண்ண வேணுமோ?

விளக்கம் - (நரசிங்கா என்று) - ப்ரஹ்லாதனுக்குக் கிடைத்தது போன்று ஒரு கம்பம் இல்லாத காரணத்தால் வாடியபடி உள்ளாள். தம்பம் என்றால் தூண் அல்லது ஆதாரம் என்று இரண்டு பொருள் உண்டு. ஆக, ஆதாரமும் கிட்டவில்லை என்று வாடினாள். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-19-85) - மத்தஸ்ஸர்வமஹம் ஸத்யம் - அனைத்தும் என்னிடமிருந்து உண்டாகின்றன, என்னில் லயிக்கின்றன, அனைத்தும் நானாவேன் - என்ற உண்மையை அறிந்த ப்ரஹ்லாதன் முன்பு வந்தவன், இந்த அபலைப்பெண் முன்பாக வரமாட்டானோ? தந்தை பகைவனாக இருந்தால் மட்டுமே வந்து நீ உதவுவாயோ? நீயே பகையாக இருந்து இவ்விதம் வருத்தினால் வந்து உதவ மாட்டாயோ? ஞானம் உள்ள ப்ரஹ்லாதன் போன்றவர்களுக்கு மட்டுமே உதவி செய்வாயோ, பக்தி உள்ளவர்க்கு உதவாமல் இருப்பாயோ? ப்ரஹ்லாதன் போன்ற ஆண்களுக்கு மட்டுமே உதவும் நீ, என் போன்ற பெண்களுக்கு உதவமாட்டாயோ? உனக்குச் சற்றும் சேராமலும், அல்லது

சேராமல் உள்ள மனிதன் மற்றும் சிங்கம் என்றுள்ள ரூபத்தில் மட்டும் வந்து உதவி செய்தால்தான் செய்வாயோ, உள்ளது உள்ளபடி சென்று உதவலாம் என்றுள்ளவர்க்கு உதவமாட்டாயோ? ப்ரஹ்லாதன், ஸந்த்யாகாலம், மனிதன் மற்றும் சிங்கம் கலந்த ரூபம் என்று இப்படியாக உள்ள நிர்ப்பந்தம் இவள் விஷயத்தில் அவசியம் இல்லையே! எப்போதும் வேண்டுமானாலும், எப்படி வேண்டுமானாலும் வந்து உதவலாம் அல்லவோ? இவளைக் காப்பாற்றுவதற்காகச் சிங்கம் போன்று வேறு எதேனும் திருமுகம் கொண்டு வரவேண்டுமோ?

வ்யாக்யானம் - (வாடி வாடும்) கொம்பையிழந்த தளிர்போலே வாடும். “முதல்வாட்டம் தளிர்” என்னும்படியிறே அநந்தரத்தில் வாட்டம். (வாடும்) தர்மிலோபம் பிறந்ததில்லை; “வரும்” என்னும் ஆசையாலே முடியப்பெறுகிறிலள். (இவ்வாணுதலே) ஒளியுடன் கூடின நுதலையுடைய இவள். இவ்வழகுக்கு இலக்கானார் படுமத்தை இவள் படுவதே! “இவள் முடிந்தால், உம்முடைய மேன்மையலே இன்னம் இப்படியிப்பதொரு வ்யக்தியை உண்டாக்கலாம்” என்றிருக்கிறீரோ? “தாதா யதாபூர்வமகல்பயத்” என்கிறபடியே ஸ்ருஷ்டிக்கலாம் என்றிருக்கிறீரோ? ஊனில் வாழியரில் கலவியாலுண்டான புகர் இன்னம் அழிந்ததில்லை காணும். அம்புபட்டு முடிந்தாரையும் நீரிலே புக்கு முடிந்தாரையும் முகத்திலே தெரியுமிறே; குணாதிக விஷய விரஹத்தாலே வந்த இழவு என்னுமிடம் முகத்தின் எழிலிலே தெரியாநின்றது காணும்.

விளக்கம் - (வாடி வாடும்) - கொள்கொம்பு இழந்த கொடி போன்று இவள் வாடி நிற்கிறாள். வாடிவாடி என்றால் “கூறியது கூறல்” என்ற புநருக்திதோஷம் வராதோ என்றால், முதல் “வாடி” என்பது தளிர் இலையைக் குறித்தது. (வாடும்) - தனது உயிரையும் இவள் விடவில்லை; அவன் நிச்சயம் வருவான் என்ற நம்பிக்கையில் உயிரானது முடியாமல் இவள் உள்ளாள். (இவ்வாணுதலே) - ஒளியுடன் கூடிய நெற்றி கொண்டவள். இவளுடைய அழகுக்கு இலக்கானவர்கள் அடையும் துன்பங்களை இவள் இப்போது அடைந்தபடி உள்ளாள். “இவள் அழிந்தாலும் ஏதும் இல்லை, இவளைப் போன்றே மீண்டும் ஒருவளைப் படைத்துவிடலாம்”, என்று நீ உள்ளாயோ? தைத்திரீய உபநிஷத் - தாதா யதாபூர்வமகல்பயத் - நான்முகன் மீண்டும் முன்பு போன்றே அனைத்தையும் படைத்தான் - என்று

கூறுவதற்கு ஏற்ப, மீண்டும் அடுத்த கல்பத்தில் இவளைப் படைத்து விடலாம் என்றுள்ளாயோ? திருவாய்மொழி (2-3-1) – ஊனில் வாழ் உயிரே - என்ற திருவாய்மொழியில் உண்டான சேர்க்கை காரணமாக ஏற்பட்ட மனநிறைவும், மகிழ்வும் இன்னமும் இவளுக்கு அழியவில்லை. அம்புபட்டு மரணம் அடைந்தவர், நீரில் மூழ்கி இறந்தவர் யார் யார் என்று முகத்தை நோக்கினால் அறிந்து கொள்ளலாம் அல்லவோ? அதே போன்று உனது குணங்களுக்கு வசப்பட்டு நின்ற விரஹம் காரணமாக உண்டான இழப்பு என்பது இவளுடைய முகத்தின் எழிலில் காணலாம்படி உள்ளது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 96)

93. காலைவெய்யோற்கு முன்னோட்டுக் கொடுத்த கங்குல் குறும்பர்

மாலை வெய்யோன் படவையகம் பாவுவர் அன்ன கண்டும்

காலை நன்ஞானத்துறை படிந்தாடிக் கண் போது செய்து

மாலை நன்னாவில் கொள்ளார் நினையாரவன் மைப்படியே

பொருள் - காலை நேரத்தில் சூரியன் உதிப்பதற்கு முன்பாகவே ஓடிப்போகின்ற இரவுப் பொழுதாகிய தீயவர்கள், மாலைநேரம் வந்தவுடன் ஆதித்யன் அஸ்தமிக்கும்போது பூமி முழுவதும் பரவுவார்கள். இப்படியாக யாரும் இங்கு ஸ்திரமில்லை என்று ஒவ்வொரு நாளும் பார்க்கும்போதிலும் - உதயகாலத்தில் பகவத்ஞானம் நிறைந்ததால் தோஷம் அற்ற படித்துறைகளில் அமர்ந்து மூழ்கி, தங்களுடைய கண் முதலான இந்திரியங்களை மற்ற உலகவிஷயங்களில் ஈடுபடுத்தாமல், ஸர்வேச்வரனை எப்போதும் தங்களுடைய நாக்கில் கொள்ளாமல் உள்ளனர். இவர்கள், கண்ணில் இடப்படும் மை போன்ற வர்ணம் உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனியை தங்களுடைய மனதில் கொள்வதில்லை.

அவதாரிகை - தேவர்கள் தானோரபிமாந விசேஷத்தாலே தவிருகிறார்கள்; அல்லாதாரோதான் பகவத் பஜநம் பண்ணுகிறார்கள்? அவரிவரென்று விசேஷிக்கிறதென், எல்லார்க்கும் புறம்பேயன்றோ போதுபோக்கென்கிறார்.

விளக்கம் - தேவர்கள் தாங்களே ஈசுவர்கள் என்றுள்ள கர்வம் காரணமாக ஸர்வேச்வரனை மறந்தபடி உள்ளனர். ஆனால் மற்றவர்கள் அவனைச் சிந்தித்தபடி உள்ளனரோ, என்றால் அதுவும் இல்லை. “அவர் இவர்” என்று யாரையும் இந்த விஷயத்தில் கூற இயலவில்லை; காரணம் - அனைவருக்கும் மற்ற உலகவிஷயங்களில் அல்லவோ சிந்தனையும் பொழுதுபோக்குதலும் உள்ளது என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (காலையித்யாதி) உத்பவாபிபவரூபத்தாலே ஆதித்யனிருளை மேலிடுவது, ராத்ரி ஆதித்யனை மேலிடுவதாகிற வித்தைக் கண்டு வைத்தும். “நந்தந்த்யுதித ஆதித்யே”; விடிந்தவாரே அபிமதவிஷயத்தை ஸாதிக்கைக்கு த்ரவ்யார்ஜநம் பண்ணுகைக் கீடான காலம் வந்ததென்று உகவாநிற்பர்கள். “நந்தந்த்யஸ்மிதே ரவெள”; அஸ்தமித்தவாரே இவற்றைக் கொண்டு பிறரறியாதபடி அவ்விஷயங்கள் புஜிக்க காலம் வந்ததென்று உகவாநிற்பர்கள். (காலையித்யாதி) ப்ரபாத ஸமயத்திலே. வெய்யோனுண்டு - ஆதித்யன், அவனுக்கு முன்னோட்டுக் கொடுப்பார்களாயிற்று, கங்குல்களாகிற குறும்பர். அவன் கிரணங்கள் படக் கைவிட்டோடா நிற்பர்களிறே. மாலையிலே பெரிய ப்ரதாபத்தையுடைய ஆதித்யனை யழித்து அவனாண்ட பரப்பை யடையக் கைகொள்வர்கள். நித்ரையாலே பூமியாகப் பரவசமாம்படி பண்ணிக் கொண்டு வருமிறே.

விளக்கம் - (காலையித்யாதி) - சூரியன் உதிக்கும்போது சக்தி மிகுந்த தனது கிரணங்களுடன் கூடிய தோற்றத்தால் இருளை விரட்டுகிறான்; ஆனால் இரவுப் பொழுதானது அந்தச் சூரியனை விரட்டுகிறது. இப்படியாக உள்ள பகல்இரவு என்ற மாற்றங்களால் காலம் அழிந்தபடி உள்ளதன் விளைவாக, தங்களுடைய ஆயுள்காலம் குறைந்தபடி உள்ளதை மனதில் கொள்ளாமல் உள்ளனர். இராமாயணம் அயோத்யா காண்டம் (105-24) - நந்தந்த்யுதித ஆதித்யே, நந்தந்த்யஸ்மிதே ரவெள - சூரியன் உதயமானதும் மனிதன் மகிழ்கிறான்; அஸ்தமித்த பின்னரும் மகிழ்கிறான்; தனது ஆயுள் காலத்தில் ஒருநாள் குறைந்துவிட்டதை உணராமல் உள்ளானே - என்று கூறுவது காண்க. அதாவது, பொழுது விடிந்தவுடன் தங்களுடைய இந்திரியங்களுக்கு உணவாக ஏற்கக்கூடிய

உலகவிஷயங்களைத் தேடுவதற்கான நேரம் வந்துவிட்டது என்று மகிழ்கிறார்கள்; இரவுப்பொழுது வந்தவுடன், இந்த விஷயங்களை மற்றவர்கள் அறியாதவிதம் அனுபவிப்பதற்கான காலம் வந்துவிட்டது என்று மகிழ்கிறார்கள். (காலையித்யாதி) - விழிக்கும் நேரத்தில் ஆதித்யன் வரும்போது அவன் முன்பாக நிற்க இயலாமல் தங்களை விட்டுக்கொடுப்பது யார் என்றால் இரவுப்பொழுது என்னும் தீயவர்கள் ஆவர். அவனுடைய கதிர்கள் தங்கள் மீது விழும்போது ஓடியபடி உள்ளார்கள். ஆனால் மாலைநேரம் வந்தவுடன், மிகுந்த பராக்ரமம் உள்ள இந்தச் சூரியனை அழிப்பவர்களாய், அவன் பகல்பொழுதில் ஆண்டு வந்த பூமி முழுவதையும் தங்களுடைய வசம் கொண்டு வருவார்கள். அதாவது உறக்கம் மூலம் இந்தப் பூமி முழுவதையும் பரவசமாகும்படிச் செய்கிறார்கள்.

வ்யாக்யானம் - (அன்னகண்டும்) அப்படியைக் கண்டு வைத்தும் பகவத்விஷயம் ப்ரத்யக்ஷத்துக்கு அவிஷயமாகையாலே தானறியாதொழிகிறார்கள். இதினுடைய அஸ்த்தைர்யத்தை ப்ரத்யக்ஷியா நிற்கச் செய்தேயும் நெஞ்சிற்படாதொழிவதே! (காலை) ஸத்வோத்தரமான காலத்திலே. (நன்ஞானம்) ஜ்ஞாநமாகில் பகவத் விஷயத்தைப் பற்றியன்றிராதிநே. “ஒண்டாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு” என்னக் கடவதிநே. “தத்ஜ்ஞாநமஜ்ஞாந மதோந்யதுக்கத்தம்”, “வித்யாந்யா சில்பநைபுணம்”. புறம்பேயொன்றை யறிந்தத்தோடு துன்னம் பெய்யவறிந்தத்தோடு வாசியில்லையிநே. (துறை படிந்தாடி) ஜ்ஞாநமாகிற வித்தீர்த்தத்திலே புக்கவகாஹித்து. (கண்போது செய்து) போதுசெய்தென்று - மொட்டிக்கைக்கும் பேர்; அலருகைக்கும் பேர். புறம்புத்தை விஷயங்களிற்கண் செம்புளித்தென்னுதல், பகவத்விஷயத்திலே விழித்தென்னுதல். (மாலை) இவனநுஸந்திக்கவென் றுபக்ரமிக்குமத்தனை வேண்டுவது. மேலுள்ளதெல்லாம் தானே செய்து கொடுவந்து மேல்விழும்படியான வ்யாமோஹத்தையுடையவனை. (நல்நாவில் கொள்ளார்) நல்நாவென்கிறது - புறம்புத்தை ஜல்பங்களைத் தவிர்த்து, பகவத் விஷயத்தைப் பேசுவோமென்றால் அதுக்குப் பாங்கான நாவைப் படைத்து வைத்தே இவர்கள் புறம்பே போகிறதென்கிறார்; “ஸாஜிஹ்வா”. (நினையாரவன் மைப்படியே) வ்யாமோஹம் பண்ணாதே த்வேஷத்தைப் பண்ணினாலும் விடவொண்ணாதபடியான வடிவழகை நனைப்பாரில்லை. “தருணை” த்வேஷத்துக்கு விஷயமாய் மூக்கறுப் புண்டவளிநே இவ்வார்த்தை சொன்னாள்.

தான் பரிபூதையாம்படியைப் போய்ச் சொல்லுகிற விடத்திலே இதேதுக் குறுப்பாகச் சொன்னாள் தான்?

விளக்கம் - (அன்னகண்டும்) - இவ்விதமாகத் தங்களுடைய ஆயுள்காலம் ஒவ்வொரு நாளாகக் குறைந்தபடி உள்ளபோதிலும், பகவத்விஷயம் என்பது நேரடியாகக் கண்களுக்கும் மற்ற இந்திரியங்களுக்கும் புலப்படாமல் உள்ளதன் காரணமாகவே மற்றவற்றில் அவர்களை அறியாமல் ஈடுபடுகிறார்கள். சரி, பகவத்விஷயம் ப்ரத்யக்ஷம் ஆகாமல் உள்ளது என்றாலும், மனதளவிலாவது ஈடுபடலாம் அல்லவோ? அதுவும் செய்யவில்லையே! (காலை) - ஸத்வம் தலையெடுத்து நிற்கும் காலைப்பொழுதில். (நன்ஞானம்) - ஞானம் என்பது பகவானைப் பற்றியதாக இருந்தால் மட்டுமே ஞானம் என்றாகிறது. கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- முதல்திருவந்தாதி (67) - ஒண்டாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்கு முணர்வு - மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனை மட்டும் அறிதல்
- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-5-87) - ததஜ்ஞாநமஜ்ஞாந மதோந்யதுக்க்தம் - அவனைப் பற்றி அறிதல் என்பதே ஞானம் ஆகிறது, மற்ற அனைத்தும் அஜ்ஞானமே ஆகும்.
- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - (1-9-41) - வித்யாந்யா சில்பநைபுணம் - மற்ற வித்யைகள் ஏதும் ஆத்மாவுக்கு மோசஷத்தை அளிப்பதில்லை

மற்ற விஷயங்களை அறிதலும், கந்தைத்துணி தைப்பதற்கு அறிதலும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லாமல் உள்ளது போன்றாகிறது. (துறை படிந்தாடி) - ஞானம் என்ற அந்த நீரில் புகுந்து நீராடி. (கண்போது செய்து) - போது என்பது மலர்தல் அல்லது மொட்டு மூடுதல் என்று பொருள். மற்ற விஷயங்களைக் காணும்போது கண்களில் ஏதோ விழுந்தது போன்று மூடுதல், பகவத்விஷயத்தில் நன்றாக மலர்தல். (மாலை) - ஸர்வேச்வரனை மட்டும் எப்போதும் எண்ணியபடி இருத்தல்வேண்டும் என்ற வேண்டுதல் மட்டுமே போதுமானது, மற்ற அனைத்தையும் தானாகவே எடுத்துக்கொண்டு நம் மீது வந்து விழும்படியான மயக்கம் உள்ளவன். (நல்நாவில் கொள்ளார்) - மற்ற விஷயங்களைத் தவிர்த்து பகவத்விஷயத்தைப் பேசியபடி இருப்போம் என்று எண்ணினால், அதற்கு ஏற்ற

நாக்கு உள்ளபோதிலும் இவர்கள் மற்றவற்றைக் குறித்தே பேசுகிறார்கள். ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (1) - ஸா ஜிஹ்வா - நாக்கு அவனைப் பேசுவதற்கே - என்றது காண்க. (நினையாரவன் மைப்படியே) - அவன் நம்மிடம் மயங்கி நின்று இன்பம் அளிக்காமல், நமக்கு வெறுப்பைக் காண்பித்தாலும் விட இயலாத அழகான திருமேனியை எண்ணாமல் உள்ளவர்கள். இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (19-41) - தருணை - இளமைப் பருவத்தினர் - என்று இராமனின் கோபத்திற்கு ஆளாகி மூக்கு அறுப்பட்டவள் அல்லவோ, பின்னர் சென்று இராவணனிடம் இவ்விதம் இராமனையும் லக்ஷ்மணனையும் வர்ணித்தாள்? தான் அடைந்த மகிழ்வு காரணமாக இவ்விதம் உரைத்தாள் அல்லாமல் வேறு எந்தக் காரணம் பற்றி இவ்விதம் உரைக்கவேண்டும்?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்